

KERSTAVOND BIJ HET BOSMANNETJE.

DOOR

C. H. SEVENHUIJSEN-
VERHOEFF.

HET is bitter, bitter koud, en zó grauw en donker als het op de dag voor Kerstmis maar zijn kan. De lucht is grijs en dik, de wind kan er geen licht plekje of blauw veegje in krijgen hoe hard hij ook blaast.

De loopjongens trappen met gebogen ruggen hun zwaar beladen fietsen door de koude straten, en als ze even moeten wachten bij een huis, dan blazen ze op hun vingers en trappelen met de voeten.

In de lekker verwarmde gang van een groot deftig huis, loopt een rijk jongetje zich te vervelen.

„Kom, speel dan eens met die mooie elektrische trein, die je pas gekregen hebt,” zegt Mientje het dienstmeisje.

„Daar heb ik al mee gespeeld” zegt de jongen en trekt een boos gezicht.

Dan wordt er gebeld. Een jongen brengt een hele mand vol heerlijke dingen voor het kerstdiner. Een ijzige kou komt door de deur binnen.

„Kom maar even in de gang staan, terwijl ik de mand leeg maak”, zegt het meisje vriendelijk.

't Rijke jongetje kijkt nieuwsgierig naar den jongen op de mat.

„'t Gaat zo meteen sneeuwen,” zegt hij tegen Mientje. „Dan wordt het nog erger. 'k Moet toch al trappen tot vanavond laat. Atjuus!”

Het jongetje heeft wat gehoord.

„Sneeuwen — het zou gaan sneeuwen” zei die jongen. „Dan zou ik buiten willen zijn in het bos, als het zo lekker begint te sneeuwen. Zo heel alleen naar het bos gaan, dat is geheimzinnig — dat is prettig . . .” En de lust wordt zó groot, dat hij vlug z'n jekker van de kapstok grist, z'n muts over de oren trekt en zo stil hij kan het huis uit glipt. Als hij het eerst ging vragen mocht het immers toch niet, en nu merkt niemand er iets van.

Diep de handen in de zak, de kraag omhoog, stapt hij langs de stille wegen.

Het sneeuwt nog niet, maar de afgevallen beukenblâren kraken bevroren onder z'n voeten. Een vlucht bosduiven vliegt met wild geklapper uit een groepje dennen. Onno schrikt er geweldig van. Maar hoe verder hij in het bos komt, hoe prettiger hij het vindt. Maar, waar zijn toch de vogels en de eekhoorns, je zag er geen een . . .

Verder gaat hij weer, door een dicht sparrenlaantje. Allemaal kerstbomen zonder versiersels Maar wat is dat, wat ligt daar voor hem op de grond? Een vogel, een pikzwarte vogel. 't Kopje naar beneden, de snavel op de grond gedrukt, veertjes verward.

„Zou hij dood zijn” denkt het jongetje, en bukt zich naar het diertje. Voorzichtig strijkt zijn hand over de zwarte vleugels. Onno neemt het heel voorzichtig in zijn hand. Wat licht weegt toch zo'n grote vogel!

De oogjes zijn open, zou hij misschien toch niet dood zijn . . . ? Griezellig als hij opeens begon te bewegen

„Mooie ogen, mooie gele snavel, mooie gele pootjes heb je” zegt hij. „Waar zal ik je begraven . . . ? Straks gaat het sneeuwen, maar eerst wil ik je toedekken met aarde.”

Doch de grond is keihard. Met de vogel in zijn beide handen loopt Onno verder, zoekend.

Dan klinken er plotseling voetstappen vlak bij hem, en uit een zijpad komt een oude man.

„Dag m'n jongen, zo alleen in het bos in zo'n kou?” zegt het mannetje.

„Dag, dag meneer”, zegt de jongen een beetje verschrikt door die plotse-linge ontmoeting. Maar als hij op kijkt, ziet hij dat een heel vriendelijk oud gezicht hem tegenlacht.

„Ja, ik loop in het bos meneer,” zegt hij dan. „Kijk, dit heb ik gevonden.”

„Och, die is dood, denk ik,” en de oude man neemt het diertje van Onno over. „Die heeft de weg naar het Kerstfeest niet op tijd gevonden

„Naar het Kerstfeest?” vraagt het jongetje verwonderd.

„Ja, misschien was hij op weg er heen, maar de honger of de dorst of de kou zijn hem de baas geweest. Zal ik hem meenemen om te begraven?”

„Ja, dat wou ik ook doen, maar de grond is zo hard. Wat is dat voor een Kerstfeest waar de vogels heen gaan?” vraagt hij dan nieuwsgierig.

„Wou jij dat feest wel eens zien?”

„Ja, erg graag, mijnheer. Kan dat?”

„Jawel. Zeker kan dat. Ga maar met me mee!” klinkt het vriendelijk.

„Ik vind het zo geheimzinnig, net een verhaaltje”, zegt de jongen als ze samen voortstappen.

„Ja, ja, het bos is vol verhalen en geheimzinnige dingen, vriendje — vooral zo in de midwinter

„Bent U eigenlijk een soort bosmannetje” vraagt Onno dan.

„Och ja, ja, een bosman, dat ben ik eigenlijk wel. Maar nu moet je zachtjes lopen en stil zijn, want we zijn er dadelijk.”

Op de tenen gaan ze verder. Het laantje buigt een hoek om, dan staan ze voor een hekje. Een smal paadje gaat langs dicht eikenhakhout en een veldje bevroren slappe boerenkool.

Dan ziet Onno een huisje. Een paar heel hoge sparrebomen staan er vlak bij.

Steeds zachter en voorzichtiger loopt het mannetje voorop.

Dan blijft hij staan en duwt de jongen zachtjes voor zich uit.

„Kijk maar om de hoek” zegt hij.

Onno gluurt voorzichtig. „Wat was dat nu? Daar stond een kerstboom — midden in het bos — een kerstboom vol behangen met vreemde dingen! En een vogels dat er om heen vlogen! En dan stond er ook nog een tafel. En daar zaten ook allemaal vogels op! 't Was een gewiek en gefladder en pikken en tjilpen! Telkens vlogen er vogels op en dan kwamen er weer

anderen die neerstreken in de kerstboom en op de tafel.

„Wie heeft dat gedaan? Wat eten ze toch?” vraagt hij.

„Ja, ja, dat is nu het boskerstfeest, zie je. Kom, je mag er wel even vlak bij komen. De gasten komen toch weer spoedig terug.”

„Ffrrrrt . . . ffrrrrt” klinkt het en al de gasten zijn verdwenen, alleen een kleine roodborst blijft rustig op de rand van de tafel zitten.

Als hij dicht bij de kerstboom is, ziet Onno wat er eigenlijk aan hangt. Stukken spek, kaaskorsten, een paar halve kokosnoten, slingers apennoten, rozenbottels en nog veel meer!

De handen diep in de zak, de kraag hoog op, stapt hij over de stille wegen.

„Nu, jongen, hoe vind je dat?”

„Mooi! Kijk meneer bosman, die daar blijft zitten. Is die niet bang?”

„Zie je, niet alle gasten houden er van om aan de kerstboom bengelend hun portie naar binnen te werken! Dat is goed voor het mezenvolk en de boomklevers. Voor de andere heren en dames hebben wij netjes gedekt, en roodborst krijgt hennep en wat zonnepitten extra.

Hennep en zonnepitten en boekweit, en een beetje mierenpoppen voor rood-vest.

Maar kom, we gaan naar binnen. Door het raam kun je nog kijken. 't Wordt zo spoedig donker nu, en ze moeten met goed gevulde buikjes gaan slapen.”

Door een lage deur, komen ze in een donker kamertje. In een hoek gloeit een kachel. De oude strijkt een lucifer af, en steekt daarmee een kaars aan die op de tafel staat.

Nieuwsgierig kijkt de jongen rond. In zo'n klein kamertje is hij nog nooit geweest. De bosman is zeker wel erg arm, denkt hij. Er zijn haast geen stoelen en geen kleed over de tafel en geen electrisch licht!

„Kom eens hier staan, nu komen ze terug, kijk” en als Onno bij het kleine raampje staat, ziet hij hoe van alle kanten de vogeltjes terug keren.

„Wat staat daar op de grond, op die bloempot? Kijk, er zit een vogel op de rand. Zit er water in?”

„Ja, dat is een drinkbak met centrale verwarming!”

„Hoe kan dat nou?”

„'t Is toch waar! Onder in de bloempot brandt een theelichtje, nu kan het water niet bevriezen”.

Stil kijken de oude en de jongen toe. Maar als het donkerder gaat worden, verdwijnen ze langzamerhand. Een paar merels blijven het laatst over, scharrelen nog wat onder de lage struiken, en dan is het stil.

„Nu zet ik de boom en de tafel onder het afdak. Anders komt hij onder de sneeuw vannacht!”

„De sneeuw!” Het jongetje was het helemaal vergeten, dat hij om de sneeuw uitgegaan was. En nu opeens schiet het hem te binnen, dat hij zeker nodig naar huis moet! Wat jammer! 't Is juist zo heerlijk hier, en hij wou de bosman nog zo veel dingen vragen.

„Ik moet naar huis” zegt hij zachtjes. Mag ik — mag ik als 't U blijft nog eens een keer komen kijken?”

„Wel zeker, m'n kerel. Kom maar gerust hoor! Maar nu zal ik je wegbrengen.”

Als ze buiten komen, zweven lichte sneeuwvlokken hen tegemoet.

Zwijgend lopen ze voort, het vreemde oude mannetje en de jongen, die zo graag iets geheimzinnigs wilde beleven. Zo blij en gelukkig heeft hij zich nog nooit gevoeld. Aan de straf die hij straks zeker zal krijgen, denkt hij niet. Er is maar één ding wat hij nog graag wil weten Eindelijk komt hij er mee voor den dag, als ze bijna het bos uit zijn. „U bent erg arm — ik bedoel, niet erg rijk, is het wel? Hoe kunt U dan zo'n mooie en lekkere boom voor de vogels maken? Dat kost toch vreselijk veel geld?”

„Och neen, m'n jongen, daar begin ik 's zomers al voor te sparen en te zorgen. En het is heerlijk om een feest te geven aan je beste vrienden! Dag m'n jongen, nu vind je het verder wel alleen”.

„Dag bosman, welbedankt voor alles, hoor!”